

Орбіти мовчання

Любов Кисельова

Привіт.

Я тривалий час міркувала, як до тебе звернутися.

Але так нічого й не вигадала. Бо "коханий" — звучить як знущання, "дорогий" — занадто офіційно, а просто на ім'я — ніби ми знову перехожі. Хоча, якщо чесно, ми ними давно стали. Просто продовжуємо жити разом за звичкою, яку вже ніхто не ставить під сумнів.

Як дивно... Я тут, ти тут — але між нами порожнеча. Простір без повітря, де не лишається ні звуку, ні тепла. Ми ніби поруч, але це "поруч" — як у відкритому космосі. Без дотику. Без спільного подиху.

Я — планета-дружина. Холодна, тиха, з випаленою атмосферою. Ти — планета-чоловік: далека крижана брила, що повільно дрейфує без тяжіння. Ми обертаємося кожен по своїй орбіті. Дві окремі траєкторії в темряві. І найстрашніше — ця порожнеча вже не болить.

Пам'ятаєш, як усе почалося? Те гамірне літо, чийсь день народження, музика, що гупала у скронях, дешевий портвейн.

Ми тоді не могли наговоритися. Слова сипалися, як іскри. Нам було мало ночі, мало часу, мало кисню. Я пам'ятаю, як ти вперше торкнувся моєї руки — це було схоже на електричний розряд. Ти шепотів, що знайдеш мене в будь-якому натовпі за самим лише подихом.

А той день, коли я склала останній вступний іспит? Ми до опівночі чекали результатів у парку. Я впала, розбила коліно, плакала, розмазуючи туш по щоках, і ти поніс мене через увесь сквер до дев'ятого корпусу, щоб я побачила своє прізвище у списках. Я пам'ятаю, як здригалися твої м'язи під моїми пальцями, як пахла твоя сорочка — вітром і літньою спекою. Ти дивився на мене так, ніби я — єдине, що має сенс у цьому світі. Ми не могли заснути один без одного, перепліталися, боячись розчепити пальці.

Це було схоже на хворобу. Вона розповзлася по тілу, думках, диханні.

А потім у наш дім почав заходити холод.

Спочатку ти перестав поправляти моє волосся, коли я засинала. Потім твій погляд почав проходити крізь мене. Тиша ставала густішою, поки не перетворилася на кригу. Ми перестали ділитися боєм, а потім — і радістю. Ти питаєш: "Як справи?" — але в твоїх очах порожньо. Я відповідаю: "Нормально" — і це слово падає між нами, як камінь у глибокий колодезь.

Ми стали частиною цієї житломаси: бетонні соти, однакові вікна, за якими тисячі таких самих пар мовчки п'ють свою вечірню каву. Розмови тут закінчуються раніше, ніж починаються.

Ти не помітив, як я перестала сміятися поруч із тобою. Не помітив, як перестала

шукати твою руку в темряві.

Побут якось... непомітно посів перше місце. Я навіть не пам'ятаю, коли саме.

Нам спокійно в цьому світі, де нічого не змінюють.

Чи справді спокійно?

Я вже не знаю. І боюся це перевірити.

Для всіх ми — правильна пара, міцна сім'я. Ми йдемо поруч: ти несеш сумки з продуктами, ми усміхаємося сусідам, а вони із заздрістю дивляться нам услід. Але варто лише зачинитися дверям — ти йдеш на свою орбіту, а я — на свою.

Ми так старанно будували цю декорацію для інших, що тепер самі боїмося її зруйнувати. Ми навіть розмовляємо якось... правильно.

Наче хтось слухає. Коли думка інших стала важливішою за наше життя?

...Три речення за вечір. Чергове: "Доброї ночі".

Я — у спальні, на холодному ліжку, яке колись було нам замале.

Ти — на дивані у вітальні, бо там твердіше, а в тебе болить спина.

Я сиджу на кухні й пишу тобі листа, який ти ніколи не прочитаєш. Це абсурд — писати людині, яка за стіною. Тому, хто колись був моєю шкірою, моїм киснем. Ми навіть жодного разу не посварилися по-справжньому.

Просто якось... перестали бути разом.

Ми давно перестали бути вибухом. Ми навіть не згасли — просто перестали світитися одне для одного.

Сьогодні я вперше чесно запитала себе: чи хотіла б я спробувати знову? І злякалася своєї байдужості.

Мабуть, був день, або рік — коли ще можна було все змінити. Одна відверта сварка була б кращою за це мовчання. Але ми обрали тишу. Гордість або страх — вже не важливо.

Я сховаю цей лист у шухляду до рахунків та інструкцій — там йому й місце.

Ти, мабуть, уже заснув. Я зайду, поправлю твій плед — ти завжди скидаєш його вночі. Постояю кілька секунд поруч.

Колись я дивилася на тебе і задихалася від ніжності. Зараз — просто дивлюся, шукаючи в твоїх рисах того хлопця з парку.

Я не розбуджу тебе. Завтра все буде як завжди.

Кава. Сніданок. Твоє "Як спалося?" І моє коротке "Нормально".

Бо в нашій житломасі інакше не буває.

Добраніч.

Добраніч, мій....

Я вже вимикаю світло, але раптом ловлю себе на дивній думці.

А якщо завтра — мій останній день?

Без попереджень. Без шансів щось виправити.

І тоді я питаю себе чесно: чи хотіла б я прожити цей день із тобою?

Тиша всередині мене не дає відповіді.

Ні "так". Ні "ні".

Лише пауза, в якій занадто багато всього.

Виходжу в коридор.

На тумбочці лежить конверт. Без підпису. Але він для мене.

Я відкриваю його — і бачу власні слова.

Слово в слово.

Написані твоєю рукою...рівним твердим почерком. Я навіть впізнаю, як ти пишеш свою фірмову літеру "в".

Я перечитую рядки повільно, ніби вони можуть змінитися просто в мене на очах.

Не змінюються.

Десь за стіною скрипить підлога. Ти не спиш.

Я стою в коридорі, тримаючи цей лист.

Між нами — кілька кроків.

І... роки. Багато.

Багато тисяч невимовлених слів.

Я думаю, як це дивно: ми змогли написати одне й те саме, але так і не сказали цього вголос.

Рука сама тягнеться до вимикача.

Світло в коридорі гасне.

У темряві все звучить гучніше.

Навіть тиша.

Я роблю крок.

І завмираю...

Квітень 2026